Τὸ φύλλον λεπτὰ 20 καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ 25. — ("Ἔκδοσις : «Μὴ-με-λησιάνει»)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 10.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος . . .	» 5,50	Ἑξάμηνος . .	» » 6,50
Τρίμηνος . . .	» 3,—	Τρίμηνος . .	» » 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 20. Ἐξωτερικ. λεπτ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 35

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ον — *Ἐν Ἀθήναις, 4 Αὐγούστου 1918* — *Ἔτος 40ὸν. — Ἀριθ. 36*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ἐγύμνωσαν τὸ στῆθος τοῦ πληγωμένου κι' ἀφοῦ ἐσκούπισαν τὰ αἵματα μὲ μαντύλια, τὸ ἔπλυναν μὲ κρύο νερό.

Τότε φάνηκε ἡ πληγή. Ἦταν μιὰ τρυπίτσα ἐλλειψοειδής, στὸ στῆθος, ἀνάμεσα τρίτης καὶ τετάρτης πλευρᾶς. Ἐκεῖ εἶχε βρῆ ἡ σφαῖρα τὸν Χάρμπερτ.

Ὁ Κύρος Σμίθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἐγύρισαν τότε τὸ δυστυχισμένο παιδί, ποὺ ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ τόσο ἀδύνατο, ὥστε θάλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν ἡ τελευταία του πνοή.

Κι' ἄλλη πληγὴ αἱμάτωνε τὴν ράχη τοῦ Χάρμπερτ. Ἡ σφαῖρα ποὺ τὸν ἐκτύπησε, εἶχε φύγει ἀπ' ἐκεῖ ἀμέσως.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε ὁ ρεπόρτερ, ἡ σφαῖρα δὲν ἔμεινε μέσα καὶ θᾶταν δύσκολο νὰ τὴν βγάλουμε.

— Μὰ ἡ καρδιά;... ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Ἡ καρδιὰ δὲν ἀγγίχθηκε, εἰδεμὴ ὁ Χάρμπερτ θᾶταν τώρα νεκρός.

— Νεκρός; βρυχήθηκε ὁ Πέγκροφ, ποὺ δὲν εἶχε ἀκούσῃ παρὰ τὴν τελευταία λέξι τοῦ ρεπόρτερ.

— Ὄχι, Πέγκροφ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, ὄχι, δὲν εἶνε νεκρός. Ὁ σφυγμός του ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπᾷ. Ἔβγαλε μάλιστα κι' ἕνα στεναγμό. Ἡσύχασε λοιπόν. Γιὰ τὸ συμφέρο τὸ ἴδιο τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς. Μᾶς χρειάζεται ὅλη μας ἡ ψυχραιμία. Μὴν τὰ χάνῃς, φίλε μου!

Ὁ Πέγκροφ ἐσώπασε· ἀλλὰ μιὰ ἀντίδρασις ἔγεινε μέσα του καὶ ἄφθονα δάκρυα ἄρχισαν νὰ βρέχουν τὸ πρόσωπό του.

Ἐπὶς τόσο ὁ Γεδεὼν Σπίλετ προσπαθοῦσε νὰ ἀνακαλέσῃ τῆς ἰατρικές του γνώσεις καὶ νὰ ἐνεργήσῃ μεθοδικά. Μετὰ τὴν ἐξέτασι τῶν πληγῶν, δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὸν ἀμφιβολία, ὅτι ἡ σφαῖρα εἶχε μπῆ ἀπὸ μπροστὰ κι' εἶχε βγῆ ἀπὸ πίσω. Ἀλλὰ τί καταστροφὲς εἶχε προξενήσῃ τὸ πέρασμά της; Ποιὰ σημαντικὰ ὄργανα εἶχε προσβάλῃ; Αὐτὸ κι' ἕνας χειρουργὸς ἐξ ἐπαγγέλματος θὰ δυσκολεύουνταν νὰ τὸ πῆ ἀμέσως.

Ἕνα μόνο πρᾶγμα ἤξευρε καλὰ ὁ ρεπόρτερ: ὅτι ἔπρεπε νὰ προλάβῃ τὴν φλόγωσι καὶ τὸν πυρετὸ ποὺ θὰ προήρχετο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τραῦμα,—τραῦμα ἴσως θανάσιμο. Ἀλλὰ τί τοπικὰ ἀντιφλογιστικὰ μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῆ;

Ὁπωσδήποτε ἦταν εὐχάριστο, ὅτι ἡ δυὸ πληγὲς ἐπλύθηκαν χωρὶς ἀργοπορία. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ δὲν ἔκρινε ἀναγκαῖο νὰ τὴς ξαναπλύνῃ μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ νὰ πιέσῃ τὰ χείλη τους, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐπροκαλοῦσε νέα αἱμορραγία κι' ὁ Χάρμπερτ, ποὺ εἶχε χάσῃ ἤδη τόσο αἷμα, θὰ ἐξαντλεῖτο περισσότερο.

Ὁ ρεπόρτερ λοιπὸν ἀρκέσθηκε νὰ πλύνῃ τὴς δυὸ πληγὲς μὲ νερὸ κρύο.

Ὁ Χάρμπερτ ἦταν ξαπλωμένος μὲ τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ καὶ τὸν ἄφισαν 'ς αὐτὴ τὴ θέσι.

— Δὲν κάνει νὰ κινῆται, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλλίτερη θέσι. Ἐπιτρέπει νὰ τοῦ περιποιούμεθα καὶ τὴν πληγή τοῦ στήθους καὶ τὴν πληγὴ τῆς ράχης, χωρὶς μετακίνησι. Ἀπόλυτη ἀνάπαυσις χρειάζεται.

— Τί; δὲν μποροῦμε νὰ τὸν μεταφέρουμε σήμερ' αὔριο στὸ Γρανίτινο Παλάτι; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

— Νὰ πάρ'ἡ ὀργή! ἐφώναξε ὁ ναύτης, μὲ τὸ γρόνθο στὰ ψηλά.

— Πέγκροφ! τοῦ ἔκαμε ὁ Κύρος Σμίθ.

Καὶ ὁ ναύτης ἡσύχασε πάλι.

Ὁ ρεπόρτερ εἶχε ἀναβάλῃ τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασι τοῦ πληγωμένου. Γιατὶ τὸν ἐτρόμαξε ἡ χλωμάδα κι' ἡ μεγάλη ἐξάντλησίς του.

— Δὲν εἶμαι, φίλε μου, γιατρός, ἔλεγε στὸν μηχανικὸ καὶ βρίσκομαι σὲ πολὺ μεγάλη ἀμηχανία. Πρέπει νὰ βοηθήσῃς καὶ σὺ μὲ τὴς συμβουλές σου, μὲ τὴν πεῖρά σου.

— Ἡσύχασε, ἀγαπητέ μου Γεδεών, τοῦ εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, σφίγγων τὸ χέρι του. Κρίνε μὲ ψυχραιμία. Μὴ συλλογίζεσαι ἄλλο τίποτα, παρὰ ὅτι πρέπει νὰ σωθῆ ὁ Χάρμπερτ!

«Ὁ Χάρμπερτ, κτυπημένος ἀπὸ σφαῖρα...»
(Σελ. 213, στ. γ.)

Τὰ λόγια αὐτὰ ξανάδωσαν στὸν Γεδεὼν Σπίλετ τὴν ψυχραιμία, τὴν αὐτοκράτησι ἐκείνη, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀπὸ τὴ συναίσθησι τῆς μεγάλης του εὐθύνης, τὴν εἶχε χάσῃ. Ἐκάθησε κοντὰ στὸ κρεββάτι. Ὁ Κύρος Σμίθ στάθηκε ὄρθιος. Ὁ Πρέγκροφ εἶχε σχίσῃ τὸ πόνκάμισό του καὶ μηχανικὰ ἔκανε ξαντό.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἐξήγησε τότε στὸν Κύρο Σμίθ, ὅτι ἔκρινε καλλίτερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, νὰ σταματήσῃ τὴν αἱμορραγία, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κλείσῃ τὴς πληγές, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὴν ἄμεση ἐπούλωσί των. Γιατὶ τὸ σῶμα ἀπὸ μέσα ἦταν τρυπημένο καὶ δὲν ἔκανε νάφισουν τὰ ὑγρὰ νὰ μαζευθοῦν στὴν κοιλότητα τοῦ στήθους.

Ὁ Κύρος Σμίθ ἐσυμφώνησε τέλεια. Θὰ ἐδούλευαν τὴς δυὸ πληγές, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὴς κλείσουν ἀμέσως. Ἀλλὰ τὴ φλόγωσι ποὺ θὰ ἔρχουνταν ὕστερα, πῶς θὰ τὴν πολεμοῦσαν; Εἶχαν στὴ διάθεσί τους κανένα φάρμακο ἀποτελεσματικό;

Ναί, εἶχαν ἕνα κι' οἱ ἀποικοι, γιατὶ τὸ φάρμακο αὐτὸ ἡ φύσις τὸ χορηγεῖ παντοῦ μὲ ἀφθονία: Εἶχαν τὸ κρύο νερό, δηλαδὴ τὸ ἰσχυρότερο ἀντιδραστικὸ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταχειρισθῆ στὴ φλόγωσι τῶν πληγῶν, τὸν δραστικώτερο θεραπευτικὸ παράγοντα στὴς βαρειὲς περιπτώσεις, ποὺ ὅλοι οἱ γιατροὶ τὸν παραδέχονται σήμερα.

Τὸ κρύο νερὸ ἔχει ἐξάλλου τὸ προτέρημα νὰφίγῃ τὴν πληγὴ 'ς ἀπόλυτη ἀνάπαυσι καὶ νὰ τὴν προφυλάγῃ ἀπὸ κάθε πρόωρη ἐπούλωσι.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Κύρος Σμίθ ἔκριναν ἔτσι μόνο μὲ τὴ λογική τους κι' ἔκαμαν ὅ,τι θὰ ἔκανε κι' ὁ καλλίτερος χειρουργός. Στὴς δυὸ πληγὲς τοῦ Χάρμπερτ ἔβαλαν κομπρέσσες ἀπὸ πανί, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴς βρέχουν διαρκῶς μὲ νερὸ κρύο.

Ἐντῷ μεταξὺ ὁ ναύτης εἶχε ἀνάψῃ φωτιὰ στὸ τζάκι τῆς κατοικίας, ποὺ δὲν τῆς ἔλειπε τίποτα ἀπὸ τἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωή. Μὲ τὰ φαρμακευτικὰ βότανα, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χάρμπερτ εἶχε μαζέψῃ 'ς τὴς ὄχθες τῆς λίμνης Γράντ, τοῦ ἔψησαν μερικὰ ἀναψυκτικὰ καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ τὰ πάρῃ χωρὶς νὰ τὸ καταταλάβῃ. Ὁ πυρετός του ἦταν παρὰ πολὺ δυνατὸς κι' ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ὅλη τὴ νύκτα, ἐξακολούθησε νὰ μένῃ ἀναίσθητος. Ἡ ζωή του δὲν κρέμουνταν πιὰ παρ' ἀπὸ μιὰ τρίχα, κι' ἡ τρίχα αὐτὴ μποροῦσε νὰ κοπῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΑΟ ΓΑΟΓΔΙΑ

[Ἀπὸ τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Fr. Mistral.]

Πίσω ἀπὸ τὸ πατρικό μου κτῆμα, στὸ πλάγι τοῦ δρόμου, ἦταν ἕνα χαντάκι γεμάτο νερὸ ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ποτάμι κι' ἔτρεφε τὸ παλιό μας μαγκανοπήγαδο. Τὸ χαντάκι δὲν ἦταν βαθύ, μὰ τὸ νερό του ἦταν τόσο καθάριο καὶ γελαστό, ποὺ στὰ μικρά μου χρόνια δὲν μποροῦσα νὰ κάνω, καὶ μάλιστα τὰ καλοκαῖρι, ἂν δὲν πήγαινα νὰ παίξω καὶ στὴν ἄκρη του.

Χαρωπὰ ψαράκια κολυμβοῦσανε μὲς στὰ νερά του κι' ἐγὼ πολεμοῦσα νὰ τὰ πιάσω μ' ἕνα παλιοσάκουλο, ποὺ βάζαμε ἄλλοτε καρφιά, δεμένο στὴν ἄκρη ἑνὸς καλαμιοῦ. Πλῆθος ἀπὸ *ἀλογάκια τῆς Παναγίας*, πράσινα, γαλάζια καὶ μαυρε: δερὰ ἐρχόνταν νὰ ξεκουράσουν τὰ τρύλινα φτερά τους στὰ λογιῶν-λογιῶν νερολούλουδα ποὺ φυτρώνανε κεῖ-πέρα. Μὰ μόλις ἀκουμπούσανε σὲ κανένα φύλλο, τὰ τσάκωνα σιγὰ-σιγὰ μὲ τὰ δακτυλάκια, ἑκτὸς πιά,—τὸ πιὸ συνηθισμένο,—ἂν μου ξέφευγαν, ἀλαφριὰ καὶ σιγαλὰ θροΐζοντας στὸν ἀγέρα.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅμως περισσότερο μὲ μαγνήτιζαν τὰ ὄμορφα ψηλὰ σπαθόχορτα ποὺ φύτρωναν σὲ τοῦφες πυκνὲς ἐκεῖ στὴν ἄκρη, ὑψώνοντας περήφανα τὰ χρυσὰ λουλούδια τους. Στὸ χωριό μου τὰ ὄμορφα αὐτὰ λουλούδια τὰ λέγαμε *γαϊδουροκέφαλα*, ἴσως γιατὶ βρίσκονται πάντα, σὰν τοὺς γαϊδάρους, στὶς ἄκρες τῶν νερῶν. Ἤταν ἡ χαρά μου. �far ὥρες καθόμουνα νὰ τὰ θαυμάζω.

Ἤταν καλοκαῖρι, ὁ θερος εἶχε τελειώσει πιά. Ὅλος ὁ κόσμος στὸ κτῆμα, ἄνδρες-γυναῖκες, ἦταν κατατιασμένοι μὲ τ' ἁλώνια. Ἄλογα καὶ μουλάρια, ζεμένα σὲ πλατιὲς τάβλες, στρωμένες μὲ μυτερὰ πετραδάκια ἀπὸ κάτου, ποδοπατοῦσαν ζωηρὰ τὰπλωμένα στάχυα, γιὰ νὰ χωρίσουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἄχυρο, καὶ ὁλογυρά τους καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄνθρωποι ἀνασκουμπωμένοι, ξυπόλυτοι, δύο-δύο, τέσσαρες-τέσσαρες, μὲ μεγάλη δίκρανα στὸ χέρι, ἀνακατεύανε τὰ στάχυα γιὰ ν' ἁλωνιστοῦνε καλύτερα. Καὶ ἦταν ὅλο χαρὰ κι' ὅλο τραγούδι σὰν σὲ πανηγύρι.

Στὴν ἄκρη τοῦ ἁλωνιοῦ ἐκεῖ ψηλά, ἀπὸ ἕνα πρόχειρο τρίποδο, καμωμένο μὲ τρία κοντάρια, ἦταν κρεμασμένο τὸ λιχνιστῆρι. Γυναῖκες καὶ κορίτσια φέρναν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τ' ἁλώνι, μέσα σὲ μεγάλα ἀνοιχτὰ πανέρια, τὸ σιτάρι ἀνακατεμένο μ' ἄχυρα, καὶ τὸ ρίχνανε μέσα στὸ λιχνιστῆρι. Κι' ὁ ἀφέντης, ἕνας ἄντρας γερὸς καὶ ψηλός, κουνοῦσε τὸ λιχνιστῆρι στὸν ἀγέρα ποὺ φυσοῦσε, κι' ὁ ἀγέρας ἔπαιρνε τὸ ἄχυρο καὶ τὸ κουφόσταρο στὸ φύσημά του. Καμμιὰ φορὰ ὁ ἀγέρας ἀδυνάτιζε ἢ ἔπαυε ὁλότελα καὶ τότες ὁ ἀφέντης,—ὁ πατέρας μου,—στεκότανε ἀκίνητος μὲ τὸ λιχνιστῆρι στὰ χέρια καὶ κοίταζε σοβαρὰ κατὰ τὸ μέρος ποὺ φυσοῦσε, κεῖ-κάτω βαθιὰ στὸν ὁρίζοντα. Ἔμοιαζε σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ φιλικό του θεὸ καὶ σὰ νὰ τοῦλεγε: «Ἔλα, ἔλα λοιπόν, ἀγάπη μου, φύσα, φύσα!.» Καὶ—πῶς νὰ σᾶς το πῶ;—μοῦ φαινόταν πῶς τὸ μελτέμι τὴν ἄκουγε τὴν παράκλησι τοῦ πατέρα μου, ἀνάσαινε ξανά, ἔπαιρνε στὸ φύσημά του ἄχυρα καὶ θρύψαλα, καὶ τὸ βαρὺ σιτάρι, σὰν χρυσῆ βροχή, ἔπεφτε στὸ σωρὸ ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε μπρὸς σὰ πόδια τοῦ ἀφέντη.

Θὰ ἤμουνα τότε τεσσάρω-πέντε χρονῶν ἀγόρι· φοροῦσα ἀκόμη φουσανάκια. Ἕνα ἀπόγευμα, ἀφοῦ κυλίστηκα καλὰ-καλά, ὅπως κάνουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ γατάκια, στὸ καινούργιο μυρωδάτο ἄχυρο, τράβηξα ὁλομόναχος, κατὰ τὸ χαντάκι τοῦ πηγαδιοῦ.

(*Ἕπεται συνέχεια*) **Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ**

ΑΘΗΝΑ Ἰ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μὲ εἶχε παρακαλέση,—ὅπως συμβαίνει συχνά, καὶ μ' ἐμὲ καὶ μ' ἄλλους της συνεργάτες, — νὰ κυττάξω μερικὲς ἀπὸ τὴς Συλλογὲς τοῦ περασμένου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων, γιατ' ἦταν πάρα πολλὲς καὶ δὲν ἐπρόφθαινε μονάχη της. Τὸ ἔκαμα πράγματι καί, μὲ τὴ μικρή μου αὐτὴ βοήθεια, τ' Ἀποτελέσματα ἐδημοσιεύθηκαν ὅταν κι' ὅπως τὰ εἴδατε. Συνέβη ὅμως νὰ παραπονεθῇ κάποιος ὅτι ἀδικήθηκε,—κι' αὐτὸ ἐπίσης συμβαίνει πολὺ συχνά, — καὶ στὰ παράπονα ἡ Διάπλασις τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ὁ κ. Φαίδων εἶδε τὴς Συλλογές». Τοῦτο ὄχι βέβαια γιὰ νὰ ρίξη σὲ μένα τὴν εὐθύνη,—ἡ Διάπλασις ἔχει πάντα τὴν εὐθύνη μπροστὰ 'στοὺς φίλους της, ἐνῷ ἐγὼ τὴν ἔχω μόνο μπροστὰ στὴ Διάπλασι, γιατὶ δὲν εἶμαι παρ' ἁπλὸς συνεργάτης,—ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ πῇ, ὅτι τὸν ἔκρινε ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ τέλος πάντων νὰ κρίνῃ καὶ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ Πνευματικὲς Ἀσκήσεις. Σήμερα λοιπὸν ἔλαβα ἕνα γράμμα, ὄχι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν παρακονούμενο, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα φίλο του. Ὁ φίλος του αὐτός,—εὐγενικώτατα, εἶνε ἀλήθεια, καὶ μὲ μεγάλη λεπτότητα,—μοῦ ἐκθέτει τὴν ὑπόθεσι. Εἶδε, λέγει, τὴ Συλλογὴ τοῦ φίλου του, πρὶν μῶς τὴ στείλῃ, καὶ τοῦ ἄρεσε τόσο πολύ, ὥστε ἦταν ὑπερβέβαιος πῶς θὰ βραβεύουνταν. Ἀλλὰ μ' ἐκπληξὶ του μεγάλη τὴν εἶδε μόνο στὸν Ἔπαινο μ' ἕνα 14+5. Κ' ἐπειδὴ ἔμαθε πῶς τὴν ἐβαθμολόγησα ἐγώ, μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν ξανακυττάζω, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι τὴν ἀδίκησα ἀπὸ ἀπροσεξία,—ὄχι γιὰ χατῆρι, ἢ ἄλλο λόγο, ποτέ,—κι' ὅτι ἕνα ξανακύτταγμα θὰ μ' ἔκανε νὰναγνωρίσω τὴν ἀδικία, πρᾶγμα ποὺ θἄταν μεγάλη ἱκανοποίησι γιὰ τὸν ἀδικημένο.

Ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν ἀρχὴ μ' ἐκλόνισε, Ἐπαινοῦσε τόσο πολὺ ὁ φίλος τῆς Ἀσκήσεις τοῦ φίλου του! Εἶνε δὲ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πολλὲς φορὲς βραβεύθηκαν καὶ νομίζουν ἀπὸ τέτοια πράγματα. Καὶ εἶπα: Μὴν ἐνδόταζα, ἀλήθεια, ὅταν φυλλομετροῦσα αὐτὴ τὴ Συλλογή; Μὴν ἤμουν ζαλισμένος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω καὶ... δὲν κατάλαβα τίποτα; —Κι' ἀποφάσισα νὰ τὴν ξανακυττάξω καί, ἂν εὕρισκα πρᾶγματι πῶς ἀδίκησα τὸ καλὸ παιδί, νὰ βρῶ κι' ἕναν τρόπο νὰ τὸ ἱκανοποιήσω. Δὲν θὰ μοῦ ἦταν καθόλου δύσκολο, ἔ;... Ἄνθρωπος στὴν ἡλικία μου, μὲ τόσες δουλειές, μὲ τόσες σκοτοῦρες, μπορεῖ καὶ νὰ νυστάξῃ μιὰ ὥρα καὶ νὰ τόμολογήσῃ χωρὶς νὰ ντροπιασθῇ...

Λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ὄχι! Ξανακύτταξα αὐτὴ τὴ Συλλογή, τὴν ξαναδιάβασα μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχή. Καὶ τί βρῆκα, νομίζετε; Ὅτι ὄχι μόνο δὲν ἀδίκησα τὸν συνθέτη, ἀλλ' ἀπεναντίας, ὅτι τὸν ἔκρινα μὲ τὴν ἐπιεικέστερη...αὐστηρότητα. Δηλαδὴ καθαυτὸ μὲ *δικαιοσύνη*. Οἱ ἀριθμοὶ 14 +5, στὴ δεύτερη αὐτὴ ἐξέτασι, μοῦ φάνηκαν κάπι παραπάνω ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ ἐσημείωνε ἕνας πολὺ-πολὺ αὐστηρὸς ἐξεταστής, δηλαδὴ ἄδικος. (Γιατί, καθὼς ξέρετε, κι' ἡ μεγάλη αὐστηρότης καταντᾷ ἀδικία.) Πολλὲς ἄξαφνα Ἀσκήσεις ποὺ ἐγὼ τὴς λογάριασα, ἄλλος δὲν θὰ τὴς ἔκρινε οὔτε ἁπλῶς δημοσιεύσιμες. Γιατί, καθὼς θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, ἦταν πολύ, πάρα πολὺ εὔκολες. Ἐνῷ ἐγώ, ἀπὸ τὴς 15, μόνο μιὰ ἔσβυσα, γιατὶ μοῦ φάνηκε ἄλυτη. Γενικῶς εἶδα, ὅτι ἡ Συλλογὴ αὐτὴ δικαιότατα ἤλθε στὸν Ἔπαινο. Δὲν ἄξιζε γιὰ παραπάνω, καὶ μάλιστα στὴν τάξι ποὺ διαγωνίζουνταν καὶ μὲ τοὺς συναγωνιστὲς ποὺ ἔτυχε νὰ ἔχῃ. Γιατί, παρὰ τὴ γνώμη τοῦ φίλου ποὺ τὴν ὑπερασπίζεται τόσο,—καὶ θὰ ἰδοῦμε ὕστερα ἀπὸ ποιὰ ψυχολογικὴ αἰτία κι' αὐτός,—ἐγὼ δὲν βρίσκω τὴς Ἀσκήσεις τὴς,—ἐξὸν ἀπὸ τὴς 5 ἐκεῖνες ποὺ ἐσημείωσα ὡς ἐκτάκτως ὡραῖες,—οὔτε πρωτότυπες, οὔτε καινούργιες, οὔτε πολὺ καλὰ στιχουργημένες, οὔτε δύσκολες ἢ εὔκολες *ὅσο πρέπει*. Καὶ φυσικά, εἶχα ὅλ' αὐνὰ ὑπ' ὄψει μου ὅταν ἔκρινα κάθε Ἄσκησι.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω τώρα νὰ κυττάξουμε καὶ μαζὶ αὐτὴ τὴ Συλλογή. Θὰ πάρετε μιὰ ἰδέα πῶς πρέπει νὰ *κρίνουνται* ἢ Ἀσκήσεις, ἑπομένως καὶ πῶς πρέπει νὰ *γίνουνται*. Μάθημα ποὺ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Γι' αὐτὸ τὸ κάνω, κι' ὄχι γιὰ νἀπαντήσω στὸν εὐγενικὸ ὑπερασπιστὴ τοῦ ἀδικημένου, ποὺ μποροῦσα νὰ τοῦ γράψω καὶ ἰδιαιτέρως. Ἄς ἀρχίσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀρχή: Ἀριθ. 1. Λεξίγριφος:

Τὸ πρῶτο μου εἶνε μεγάλο,
Θεὸς Αἰγύπτιος τὸ ἄλλο,
Τὰ δύο μαζὶ κάνουνε πόλι
Ποὺ πρέπει νὰ τὴν ξέρουν ὅλοι.

Τὰ Μέγαρα (μέγα, Ρᾶ) δὲν εἶνε οὔτε Ἀθῆναι, οὔτε Ρώμη.

Ἄρα τὸ *πρέπει* νὰ τὴν ξέρουν ὅλοι, εἶνε ὑπερβολή. Τὸ ἁπλό, τὸ σωστὸ ἐδῶ θὰ ἦταν: «ποὺ βέβαια τὴν ξέρετε ὅλοι.» Ἡ στιχουργία εἶνε καλή. Δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ ἰδιαίτερη χάρι. Καὶ τοῦ Αἰγυπτίου Θεοῦ Ρᾶ γίνεται τέτοια κατάχρησις στὴς Ἀσκήσεις μας ὥστε ὁ Λεξίγριφος οὗτος καταντᾷ *εὐκολώτερος* ἀπ' ὅ,τι *πρέπει*. Συμπέρασμα. Ἡ Ἄσκησις 1 εἶνε μόλις καὶ μετὰ βίας δημοσιεύσιμη. Κι' ἔτσι τὴ σημειώνω.

Ἀρ. 2. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος:

Ἰα κόβω, φίλε λότα,
Κ' ἕνα σίγμα τοῦς κολλῶ.
Καὶ μ' αὐτὸ σὺ τώρα κύττα
Πῶς Ἀπόστολον δηλῶ.

Καμμιὰ πρωτοτυπία 'ς αὐτοὺς τοὺς στίχους. Χιλιάδες Ἀσκήσεις ὡς τώρα ἔχουν ὁμοιοκαταληκτήσῃ τὸ *κολλῶ* μὲ τὸ *δηλῶ* καὶ τὸ *λότα* μὲ τὸ *κύττα*. Εἶνε ἀπὸ τὰ στερεότυπα. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ *ἴα κόβω*, ποὺ κάνει τὸν *Ἰάκωβο*, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν τὸ εἶπε ἀκόμα ἄλλος, τὴν Ἄσκησι αὐτή, ἂν καὶ τόσο κοινὰ στιχουργημένη, τὴν ἔχω σημειώσῃ ὡς *ἐκτάκτως ὡραία*.

Διαβάτε ὅμως, παακαλῶ, κι' αὐτὸν τὸν Στοιχειόγριφο (ἀρ. 3):

Ἂν ἐγὼ στὰ στήθια σου
Παύσω, στὸ λεπτό
Τὴ ζωή σου χάνεις.
Ἕνα γράμμα βγάλε μου
Καὶ θὰ ἰδῇς μ' αὐτὸ
Πῶς μιὰ χώρα κάνεις.

Περπατεῖ στὰ κεραμύδια καὶ κάνει γιάου-γιάου. Γιατὶ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἅμα παύσῃ στὰ στήθια μας, χάνομε τὴ ζωή μας στὸ λεπτό; Κ' ἕνα μωρὸ παιδὶ θὰ πῇ ἀμέσως: *Καρδία-Καρία*. Αὐτὴ λοιπὰν ἡ Ἄσκησις, ὅταν κρίνῃ κανεὶς αὐστηρά, δὲν εἶνε δημοσιεύσιμη, ἐπειδὴ εἶνε εὔκολη ὅσο δὲν πρέπει. Καὶ ὅμως ἐγὼ τὴν ἐμέτρησα κι' αὐτή, γιὰ νὰ μὴν πάῃ χαμένη ἡ πράγματι καλή της στιχουργία.

Στὴν ἐρχομένη Ἐπιστολὴ θὰ ἰδοῦμε καὶ τὴς ἄλλες.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατὶ κλαῖς, μικρέ μου;
— Ἔχασα τὸ σπίτι μου.
— Πῶς; Μὴν ἦταν ἡ τσέπη σου ἀνοικτή;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Ἀηδονάκι.

***

Κάποιος ρώτησε τὴ Φαίδρα πῶς βρίσκουμε τὸ νερό. Κ' ἐκείνη ἀποκρίθηκε:

— Τὸ κρύο, δὲν ξέρω. Τὸ ζεστὸ ἀκόμα, μὲ τὸ θερμόμετρο.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φαέθοντος

***

— Μπᾶ! Τί ἔπαθες, Μιχάλη;
— Ἔνδος καὶ στὰ δύό σου μανίκια;...
— Μά, καϊμένε, μοῦ πέθαναν ὁ συγγενεῖς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Τιμημένη Γαλανόλευκη

***

Ἡ *μαμμά*: — Δὲ νὰ τρέπεσαι!.. νὰ ἔχῃς πάρης οὔτε *καλῶς!*..

Ὁ *Ἀθγερινός*: — Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ παραπάνω. Πῆρα *σχεδὸν καλῶς!*

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαρισσαῖκο Διαβολάκι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά, ἢ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλῆρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐπιλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Ε. Ἀρβάμη

ΦΕΡ	ΠΩΣ	ΦΕΡ
ΘΗΣ	ΘΟΥΝ	ΣΟΥ
ΚΑ	ΘΑ	ΤΑ

Πειρομία ἐκ πέντε λέξεων.

β.) **Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυαγοῦ τοῦ Ἀέρος

— Γιατὶ ἄργησες, Νίκο;
— Πῆγα δύο φορὲς νὰ φέρω νερό.
— Στὴ βρύσι;
— Ὄχι, ἐκεῖ ποὺ εἶπα.

γ'.) **Αἰνίγματα τοῦς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ἀπὸ Κατίνας Κασιμάτη

Q-vvr-vrr

Λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

α'.) Φέξε μου καὶ γλύστρησε.— β') Ἓν μέρον ἄοιστον.— γ'.) Tout chemin mène à Rome.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898) τὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς: 3ος, 4ος, 5ος, 7ος, 9ος, 10ος, 12ος, 14ος, 16ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος ***δρ. 3***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 3,20*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 3,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1917) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, ἤτοι ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄδετος ***δρ. 10*** καὶ χρυσόδετος ***δρ. 15***. Ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄδετος ***δρ. 10,50***, χρυσόδετος ***δρ. 16,50***. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἄδετος ***δρ. 11,50***, χρυσόδετος ***δρ. 16,50***.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν ***Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ*** Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς, διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 167ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 215]

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βασίλ. Ν. Γεωργούλης, 32, 4, 3. *Νεαρὸς Ἐφοπλιστής*, 42, 5, 3. *Ἀθάνατο Ναυτάκι*, 27, 3, 2. *Μεσογειακὴ Ἀκτή*, 45, 5, 4. *Σφρτέρι τῆς Νίκης*, 32, 4. 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*11 ἐτῶν καὶ κάτω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πλειάς*, 144, 15, 8. —(*Ἰσότιμοι*: *Ἰδεώδης Ἑλλάς*, 187, 19, 9.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γεράκι τοῦ Αὐναβητοῦ*, 92, 10, 6. *Ζινέττα*, 81, 9. 5.—(*Ἰσότιμοι*: *Ἀθιγγανίς*, 77, 8, 9.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δάφνης Κλωνάρι*, 67, 7, 4. *Συριανὴ Αὔρα*, 69, 7, 4.—(*Ἰσότιμοι*: *Γυθειωτάκι*, 67, 7, 4.)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἑλληνικὸν Ὄνειρον*, 21, 3, 1.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Διάττων Ἀστήρ*, 13, 2, 1. *Βαρβαρομάχος Ἑλλάς*, 24, 3, 1. *Ἥρως τῶν Βαλκανίων*, 11, 2, 1. *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, 11, 2, 1. *Ἑλληνικὸ Κῦμα*, 13, 2, 2. *Ἕρμῆς Ἑρμῆς*, 2, 1, 1; *Κουκλίτσα*, 4, 1, 1. *Μαγευτικὴ Θέα*, 2, 1, 1. *Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι*, 11, 2, 1. *Μικρὸς Ἀχαιός*, 4, 1, 1. *Ἑλληνόπουλο* 2, 1, 1.

176ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

1.— Θὰ γράψετε ἕνα διηγηματάκι ἐπάνω στὴν παροιμία. «Πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν τῶν φρονίμων τὰ παιδιά» ἢ στὴν ἄλλη, τὴν ὅμοια της: «Ἄναβε τὸ λυχνάρι σου προτοῦ νὰ σ' εὕρῃ ἡ νύχτα.» Θὰ εἶνε δηλαδὴ μία ἱστορία, ποὺ θἄχῃ βάσι, ἠθικὸ συμπέρασμα, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς παροιμίες.

2.— Τὸ διηγηματάκι πρέπει νὰ εἶνε παιδικό. Οἱ ἥρωές του δηλαδὴ θὰ εἶνε παιδιά. Ἂν θὰ παρουσιάζωνται καὶ μεγάλα πρόσωπα, θὰ εἶνε τρόπον τινὰ βοηθητικά. Τὸ διηγηματάκι πρέπει νὰ εἶνε γραμμένο στὴ δημοτικὴ γλῶσσα καὶ νὰ μὴν ἔχῃ παραπάνω ἀπὸ *300 λέξεις* (μὲ τάρθρα μαζί.)

3.— Τὸ διηγηματάκι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ *καθαρογραμμένο*, σὲ χωριστὸ φύλλο χαρτιοῦ, μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Διὰ τὸν 176ον Διαγωνισμὸν Διηγήματος», καὶ μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμο (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου. (Ἡ ἡλικία ἐδῶ περιττή.)

4.— Στὸν Διαγωνισμὸ αὐτὸ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν ὅλοι ὅσοι ἔχουν πάρῃ ψευδώνυμο γιὰ τὸ 1918, μὲ πληρωμὴ 30 λεπτῶν οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἀδέλφια των, καὶ λεπτῶν 50 οἱ ἀγοραστά.

5.—Τὰ χειρόγραφα εἶνε δεκτὰ ὡς τὸ *τέλος Σεπτεμβρίου 1918*.

6.—Βραβεῖα θὰ δοθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, [βλ. Ὁδηγοῦ, κεφ. Ζ'.]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 31ην Ἰουλίου 1918.

ΕΝΑΣ φίλος μου, ἀπὸ τοὺς νέους, μοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα πολλὰ πράγματα, — ἐπιστολάς, διαγωνισμούς, Π. Πνεύματα κ.τ.λ. Λοιπόν, σὲ καθεν' ἀπ' αὐτά, γραμμένα ὅλα μὲ μαῦρο μελάνι, ἔχει σημειώσῃ τὸ *ψευδώνυμό του μὲ κόκκινο*. Νὰ τί θὰ ἤθελα νὰ κάνουν ὅλοι! Γιατὶ δὲν φαντάζεσθε πόσο δυσκολεύομαι, τὴς περισσότερες φορές, νἀναλύσω στὰ γραπτά σας τὸ ψευδώνυμό σας! Ἂν κι' εἶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ τὸβλέπω, νὰ τὸ ξεχωρίζω ἀμέσως. Ὑποθέτω, ὅτι ὅλοι θὰ ἔχετε καὶ λίγο μελάνι χρωματιστό, κόκκινο, μπλέ, λιλά, διαφορετικὸ τέλος πάντων ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ γράφετε συνήθως. Ἔ, θὰ μοῦ κάμετε χάρι, μ' αὐτὸ νὰ σημειώνετε πάντα τὸ ψευδώνυμό σας. Ἔ δ,τι μοῦ στέλλετε. Εἶνε γιὰ μένα μιὰ μεγάλη εὐκολία.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἑξῆς: *Αἰολεύς*, *Φιλτάτη Ἑλλάς*, *Μικρὸς Ἀχαιός*, *Παγασαία Κόρη*, *Χιόνι τοῦ Μπιζανιοῦ*, *Ξανθὸς Ἱππότης*, *Ἀλύρωτος*, *Ρεμδώδης Σιάτιστα*, *Γέρω-Δήμος*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΓΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὲν ψευδώνυμον ἐγγρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγγρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἀθάνατο Εὐζωνάκι*, ἀ. (ΗΒ). *Ἀήττητος Ἕλλην*, ἀ. (ΠΑ). *Ἐξερευνητὴς τῶν Ψευδωνύμων*, ἀ. *Αἰολεύς*, ἀ. (ΑΠ). *Μαντεῖον τοῦ Τροφωνείου*, ἀ. *Βαρκούλα τοῦ Ἀμβρακικοῦ*, ἀ. (Α,Κ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ἄρμα τῆς Νίκης*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50· Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

Μ. Μ. Ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Φτωχὸ Χαμομηλάκι* μὲ *Ψυχὴν τ. Σαπφ.*, *Τιάρα.*, *Ποιμ. Φλογ.*, *Ἀγριωτάκια*.—τὸ *Ναυτάκι τοῦ Βοσπόρου* μὲ *Ἐλευθεροῦδ.*, *Ἐλληνοπούλαν*, *Κόρ. τ. Ρουμ.*, *Πτωχ. Φιλομαθῆ*.—ὁ *Ξανθὸς Ἱππότης* μὲ *Προσκ. τ. Εὐξ.*, *Γενν. Λέσβ.*, *Προσκ. τ. Καθ.*—τὸ *Χιόνι τοῦ Μπιζανίου* μὲ *Ξεπ. Λόρδ. Παλλ. τ. Φακῆς*, *Πανελλ. Μεγαλ.*, *Πειρακτ.*, *Μαρκησίαν*, *Φρόντιστ.*, *Ἐθνοφύλ.*, *Ἀνοιξιάτικ.*, *Δουλ. τ. Καρδ.* καὶ μὲ ὅλους.—ὁ *Ξεπεσμένος Λόρδος* μὲ *Μπουμπουλίναν*, *Γλ. Παρελθ.*, *Ποιμ. Φλογέρ.*—τὸ *Κλεφτόπουλο τοῦ 21* μὲ *Δαφνοστ.*, *Ἀεροπ.*, *Νεαρ. Ντέτεκτιβ.*, *Κουρεμ.*, *Ἀρσακ.*, *Ἀδελφ. τ. Στρατ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀετὸν τῆς Ῥοδόπης* (τοῦ χῶρος;) *Λευτεριά* (κύτταξε λοιπὸν νὰ τὰ καταφέρῃς ὅπως εἶπαμε·) *Φτωχὸ Χαμομηλάκι* (ναί, κάθε καὶ στέλλε μου πίσω τὴς τσινίες τῶν φύλλων, ὄχι ὅμως

μία-μία, ἀλλὰ πολλὲς μαζὶ ὅσοι ἄλλοι μποροῦν, ἂς τὸ κάμουν· γιατὶ τώρα καὶ δύσκολο εἶνε νὰ τυπώνωνται ταινίες καὶ πολὺ κοστίζουν·) *Γόρδιον Δεσμὸν* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Ξεπεσμένον Λόρδον* (τὸ ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δατρευτὴν Κυανόλευκον* (δὲν ἐδιάβασες, φαίνεται, τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Ἀγκάθι* (καλά· ἀλλὰ σπεῦσε, γιατὶ ὁ καιρὸς πλησιάζει, ὡς εἶδες·) *Λάφνης Στέφανον* (ποῦ μόλις ἰδῇ τὸ φυλλάδιόν μου, «τὸ ἁρπάζει μὲ ὁρμὴ»·) *Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς* (σύμφωνοι, ἴσα-ἴσα·) *Μελαχρινούλιαν* (περαστικὰ 'ς ὅλους!) *Χαρ. Κ. Χρ.* (συχωρεμένος!) *Ἀθ. Καμπ.* (30 Σεπτεμβρίου·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (δὲν πειράζει, θὰ ξαναγίνουν ὡραιότερα·) *Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς* (ἀφοῦ ἦτο τόση ἀνάγκη, ἂς βγῇ σὲ καλό!) *Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἐστείλα·) *Δούκισσαν τῶν Σελίνων* (ὅπως θέλῃς κάμε την·) *Χρ. Κ. Π.* (πῶς λυπήθηκα!) *Χριστόφ. Ἀποστ.* (2,797), *Κιμὴν Γ. Κισσ.* (ἰδιαιτέρως δὲν ἔλαβα·) *Τρικυμίαν* καὶ *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (τὰ διεβίβασα·) *Μικρὸ Ἀηδονάκι* (δὲν ἀμφίβαλα ποτὲ διὰ τὰς καλάς σου διαθέσεις·) *Θριαμβ. Μεγαλοϊδέατην, Νέστορ* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κ. Δ. Ἐλευθ., Δ. Ν. Παπ., Κ. Δ. Ταάν., Νικ. Βογιατζ., Μακεδόνα Πρόσκοπον, Ψωριδέα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Βερβένιαν, Κωνστ. Δ. Ἐλευθ., Κλεφτόπουλο τοῦ *21, Τρελλὴν Νεότητα, Ἑλληνικὴν Ἀκμήν, Ἀναγέν.* τοῦ *Ἑλληνισμοῦ, Ἰω. Δ. Κατ., Δὸν Κιχώτην, Προμηθέα Δεσμώτην, Ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας* (ἐστείλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30ὴν Ἰουλίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 175ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

277. *Μεταγραμματισμός*

Βγάλε Ο καὶ βάλε Ι
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμή,
Ποταμὸς νἀφανισθῇ
Καὶ πουλὶ νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο

278. *Ἀναγραμματισμός*

Τοῦ Ἰακὼβ υἱὸν
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἕναν ἀρχαῖον θεὸν
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

279. *Ρόμβος*

Τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελικὸ
Ἡ πλάσις σοῦ παρέχει.
Τὸ δεύτερο ἡ Γραμματικὴ
Γιὰ σύνδεσμο τὸ ἔχει.
Τὸ τρίτο μου εἶνε ποταμὸς
Ποὺ ρέει στὴν Ἰταλία
Κι' ἕνα νησάκι βρίσκεται
Στὸ τέλος μ' εὐκολία.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἀνοικτόπαρδον

280. *Ἐπιγραφὴ*

Ο Ρ Π Ν Α
Σ Η Ξ Ε Ξ
Ν Η Τ Α Θ
Σ Η Σ Υ Λ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θερμίου Ἀπόλλωνος

281. *Γρίφος*

ὀθε
ὀθε ὀθε 1/νοῦ καὶ Χ
. .
ὀθε ὀθε
ὀθε

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ρεμβώδη Σιάτιστα

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φυλ. 1 καὶ 12

106. Περίανδρος (περί, Ἄνδρος.)— 107. Κλάδος-κάδος. — 108. ΚΟΛΡΟΣ (Κρήτη, ΚΟλοσσός, ΚυΛωνία, ΚύπΡος, ΚρόνΟς, ΚάλαΣ.)— 110. Χρηστὴ γυνὴ πηδάλιόν ἐστιν οἰκίας—111. Φίλει παιδείαν (Φίλιππε δι' ἄν.)

111 εἰς Ρωμύλος (ρῶ, μόλος).—112. Ἄνδραξ (ἀν, Θράξ.)—113. Πήξις-κνῆξις.—114. Ἀμφίβιον-ἄμφιον.

115.
Π
ΚΑΙ
Π Α Ρ Ο Σ
Ι Ο Ν
Σ

116.
Δ
Α Ρ Ω
Σ Α Ν
Γ
Α
Τ
Σ
Α
Ν
Ι
Ο Ο
Ν Ν Σ
Τ Υ
Ν Υ
Ξ

117—121. Διὰ τοῦ Φ: φόρος, κάρφος, κρυφός, τυφλός, φανός. —122 ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ΑΜΑζών, ΚιΚΕρων, ΡοΔΟκη, ΆνΝΙβας, ΆΑρών.)—123. Ἡ σιγὴ κόσμον γυναῖξι φέρει. —124. Ἀξιέπαινος αἰσαι, ὦ λῦπα.(α-ξῖ ἐκ' ἐν-ὡς-εἰς ε ὅλοι-τά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄλλα στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

—[ΙΗ'—254]—

Ὄχι σύ ὁ *Ναπολέων Α'*, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἰσχυρότεροί σου, δὲν πιστεύω νὰ ἀνεύρουν τό:

ΠΑΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

—[ΙΗ'—255]—

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους.

Νεαρὸς Ντέτεκτιβ

—[ΙΗ'—256]—

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἀπάντησι στὴ «Δ. Συμμαχία»

Δεχόμεθα τοὺς ὅρους σας καὶ περιμένουμε νἀρχίσουν ἡ ἐχθροπραξίες.— Ἐξελέγη Ἀντιπρόεδρος τῆς «Δημοκρατίας» *ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.*

ΙΔΡΥΣΙΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Ὑπουργός: *Τρισεύγενη*, ὑφυπουργός: *Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς*

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

—[ΙΗ'—257]—

Φιλτάτη *Τρελλοαρσακειάς*, διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ τιμητικὴν προτασίν Σας, ἣν ἀτυχῶς ἀδυνατῶ ν' ἀποδεχθῶ διὰ διαφόρους λόγους, παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας, μαζὶ μὲ τὴν πολλή μου ἐκτίμησι καὶ ἀγάπη!

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

—[ΙΗ'—258]—

Τὸ *Πειρακτήριον*, ὅπερ διὰ τὴν πρότασίν του παραπέμπω εἰς τὰς ἐπανειλημμένας μου σχετικὰς δηλώσεις, τὸ *Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς*, ποῦ τὸ συγχαίρω διὰ τὰ πολλά του Βραβεῖα, καὶ τὸν *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας*, εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰ ὡραῖα καὶ καλὰ των λόγια.

(Καθυστερήσασα) **ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ**

—[ΙΗ'—259]—

ΟΜΙΛΟΣ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΩΝ

Κηρύσσομεν τὸν πόλεμον κατὰ συνηνωμένων ἐχθρῶν «*Δημοκρατίας*». — Ἀποτελέσματα Β' Διαγων.: Βραβεύομεν τὰς ἀπαντήσεις Πουλοποῦλου, *Ἀγρίας Τσιγγάνας, Σουλιώτισσας.* Βραβεῖα ἐστάλησαν.—Τρίτος Διαγων.: Π[illegible] κηρύσσομεν διαγων. καρε-ποστάλ. Δ[illegible] μέχρι 30 Αὐγ. Τὸ καλύτερον βραβ[illegible] διὰ τριμήνου συνδρομῆς. — Γράψ[illegible] Ἀθαν. Καψάλης, Ἀγαίνιον.

—[ΙΗ'—260]—

Πρὸ ἡμέρων τῆς *Ἑρήμου*, τὴν οὐσι[illegible] παράλειψιν τῆς μὴ ἀπαντήσεώς [illegible] στὴν εὐγενῆ σας ἀγγελίαν ἐπανορ[illegible] εὐχαριστῶν ἀπείρως διὰ τὰ ὡραῖά [illegible] καὶ ἱκανοποιητικὰ λόγια.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑ[illegible]

—[ΙΗ'—261]—

Κυανόλευκο *Λάβαρο*, ἀφ' οὗ ἠ[illegible] χησα νἄρθω πρώτη στὸ περσινὸ Δ[illegible] μοψήφισμα, νομίζω πῶς δὲν χρειάζε[illegible] νὰ ἐκθέσω ὑποψηφιότητα καὶ πάλι· [illegible] δὲ τῆς παλαιᾶς μας ἐκείνης παρεξηγήσε[illegible] δὲν ἔχουν πειὰ καμμίαν θέσιν τώρα. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ προτείνω ἐνθέρμ[illegible] νὰ Σᾶς ψηφίσουν, ἀφ' οὗ μὲ προλα[illegible] βάνετε, ὅπως θὰ ἔκαμνα καὶ διὰ κ[illegible] ἄλλον, καὶ περισσότερον μάλιστα π[illegible] ἔχετε ἕνα ἐθνικό, πατριωτικὸ καὶ γλαφυ[illegible] ψευδώνυμο.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ[illegible]

—[ΙΗ'—262]—

Ἀποχωρῶν τοῦ «Βασιλείου», τάσσομ[illegible] στὰς τάξεις τῆς «Διαπλασιακῆς Δ[illegible] μοκρατίας». Ζήτω ἡ *Δημοκρατία* [illegible] *Ἀρχιζιζάνιον.*

—[ΙΗ'—263]—

Περατωθέντος τοῦ προπαγανδιστικ[illegible] μου ἔργου στὸ «*Βασίλειον*», δη[illegible] τὴν ὁλόθερμη ἀγάπη μου γιὰ τὴ *Δημο[illegible] κρατία.*

ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗ[illegible]

—[ΙΗ'—264]—

Κόρη τοῦ *Βουνοῦ*, καὶ μαζὶ μὲ τοὺ[illegible] δικούς μου χαιρετισμούς, χίλια [illegible] χαριστῶ.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑ[illegible]

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίω[illegible] ἐλήφθησαν ἀπὸ 26 Ἰουλ. — 1 Αὐγούσ[illegible]

Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτὰ

ΑΘΗΝΩΝ: Λιλὴ Α. Μίχα, Ἠλ. [illegible] Γιωνόπουλος, Τάκης Γ. Γρηγορόκη[illegible] Νικ. Μ. Βαλέρης, Μαρίνα Μ. Νικολάο[illegible]

ΒΑΡΘΟΛΟΜΙΟΥ (Ἠλείας): Λάμπ[illegible] Α. Μακρυθήμας.

ΒΟΛΟΥ: Λούλα Βιανέλη.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Δ. Ι. Καραμπάτος.

ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Νικ. Μ. Μπουλο[illegible] γούρας.

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Κοκκίνης, Ὀμηρ[illegible] Ἰθάκη.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Σταμαν. Δελαχάτσος [illegible] Κλεφτόπουλο τοῦ 21.

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Ἄνδρ. Κ. Τζίννη[illegible]

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ: Λάμπης Θεμέλγκο[illegible]

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κούλα Α. Ἀλεξάνδρο[illegible] Κ. Δ. Πασσός.

ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ: Χρ. Καπουκάγιας.

ΣΥΡΟΥ: Νικ. Β. Λούρῆς.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Τριαματ. τοῦ Μα[illegible] ανίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, ἐτέ[illegible] θησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη[illegible] ὁ ἐν Ἰθάκῃ Κωνσταντῖνος Κοκκίνης [illegible] ἀκοίος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ ἰη[illegible] Σεπτεμβρίου.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΡΟΠΟΣ

νὰ διαβάζετε καὶ τώρα περισσοτέρα[illegible] ραν «Διάπλασιν»: Πάγοράζετε παλ[illegible] λαιοὺς τῆς Τόμους. Εἶνε καὶ τὸ ὡραιότερον ἀναψυκτικὸν διὰ τὸ καλοκαίρι, ἡ τερπνοτέρα κι' ἐπωφελεστέρα διασκέδασις διὰ τὰς Δικοπάς.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3. Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99